

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Ἔτος ΚΓ΄.

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυηλησιῶν

Εἶναι αἷτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλοὶ γνωμαί διετυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθόδοξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον της ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὀργάνωσε ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδίκηθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδους ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὗς, παλαίουσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικάκησε, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφανίσεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δραστικὰ μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἵρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὴν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἄλλα

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοσδήποτε ἀρμόδιος, ἂν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὁσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωση, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τὰνωτέρω ἐγράφησαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγους: «...μισεῖν μὲν... ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικὸν)· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γάρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἐκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8—9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἀλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασπλίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων ἔνωση;

Διὰ τὴν ἔνωση εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θά μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανηγύριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμ. Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ δραστηριὰ Γερόντισσα Εὐλογία παρὰ τῷ Σεβ. Γεροντίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1968 ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ Ὁθωμανοῦ Μουσιφάογλου (Χουσεῖν) εἰς τὸν Ἱερον Ναὸν Ἀγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεσ)νίκης καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναδεξαμένου αὐτὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς κολυμβήθρας Γεωργίου Παπαδοπούλου τὸ ὄνομα Κων)ντίνος. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ ζηλωτὴς καὶ δραστήριος Πρωτοπρεσβύτερος Σάββας Παπαδόπουλος, ὅστις ἐτέλεσε τὸ μυστήριον μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὁ νεοβαπτισθεὶς, ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ καὶ ἐν μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τὴν 15ην τοῦ Ἰουλίου ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ νεοβαπτισθέντος μετὰ τῆς Ἑλένης Κοκκινίδου ἐκ τοῦ χωρίου Διποτάμου Ν. Κιλκίς

Ἑ γ υ ú υ λ ι ο ς

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχή καὶ εὐλογία.

Εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας Ὑμᾶς ἡ ἀξία τοῦ ὕψ' ἡμῶν ἀπὸ 45ετίας διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγώνος.

Αἱ σωτήριοι ἐπιπτώσεις τοῦ ἐπεξετάθησαν ἐφ' ἑλῆς τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ χαλύβδινον τείχος τῆς ἀντιστάσεως ἡμῶν, τὸ ὁποῖον παρενεδλήθη εἰς τὴν προδοτικὴν πορείαν τῶν καινοτόμων, ἀνέκοψε τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρῳ προκοπὴν αὐτῶν. Τοῦτο ὁμολογοῦν πάντες οἱ συντηρητικοὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὁ μέχρις αἵματος πρὸς τὰς ποικίλας πλάνας ἀγωνισμὸς ἡμῶν, οὐχὶ μόνον τοὺς ἀντιθέους παρεδειγμάτισε, ἀποκαλύψας τοὺς καταχθονίους σκοπούς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκτὸς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας συντηρητικούς Ὁρθόδοξους ἐνεθάρρυνε.

Ἡ ὅλη δὲ κίνησις ἡμῶν, «διελθοῦσα διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» καὶ ἀναδειχθεῖσα «δυνατωτέρα παντός», διὰ τῆς παντοκρατορικῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἀποτελεῖ ἤδη τὸν πολικὸν ἀστέρα δι' ὅλους τοὺς συνειδητοὺς Ὁρθόδοξους τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς καὶ τὸ καταφύγιον αὐτῶν διὰ τὸν καιρὸν ἐνδεχομένης ἀνάγκης.

Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος καὶ τηλικότος ἱερὸς ἀγὼν πρέπει νὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπομένας γενεάς, ἐφ' ἔσονται οἱ προβατόσχημοι λύκοι, ἀποβάλλοντες ἤδη τὸ προσωπεῖον τῆς ὑποκρίσεως, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεργάζονται τὰ τῆς προδοσίας τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας.

Μαθηταί, ὅθεν, τοῦ Οὐδρανοβάμονος Παύλου ὑπάρχοντες, τοῦ «ὑπὲρ τοὺς ἄλλους κοπιᾶσαντος ἐν τῷ Ἐὐὲ ἀγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ», πρέπει νὰ διατηρῶμεν ἔντηνον ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν τὴν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του Τιμόθεον ἐντολὴν αὐτοῦ: «Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. 6' 2).

Διὰ τῆς τηρήσεως δὲ τῆς ἐντολῆς ταύτης ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων ὅλων τῶν αἰώνων, κατέστη δυνατόν νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀλώδης, ἡ ἱερὰ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως παρακαταθήκη, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτιστον ἐφόδιον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας ἡμῶν.

Ἐχομεν, ὅθεν, ἱερὰν ὑποχρέωσιν καὶ ἡμεῖς νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὡς τὴν παρελάβομεν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καλοῦντες πάντας ὑμᾶς, ἐντελλόμεθα, ὅπως προγραμματίσῃτε ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀντιπάσης θυσίας ἱδρυσιν κατηχητικῶν σχολείων εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐνορίας.

Εἶναι θλιβερόν δι' ἡμᾶς φαινόμενον νὰ ὑπάρχουν κατηχητικὰ σχολεῖα εἰς ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῶν Νεοημερολογιτῶν, εἰς τὰ ὅποια φοιτῶντα καὶ τὰ ἡμέτερα

τέκνα ὑφίστανται ἀμβλυνοσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν τοιαῦτα εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἱ. Ναοὺς.

Παρακαλοῦμεν, ὅθεν, Ὑμᾶς, ὅπως φροντίσῃτε ἐντὸς 150ημέρου ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐκ τῶν ἐνοριῶν ἡμῶν καταλλήλων εὐλαβῶν νέων διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων τοῦ κατηχητοῦ τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν ὁποίων θὰ προσκομίσῃτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν διευθύνσεων αὐτῶν, ἔταν κληθῶσι προσεχῶς εἰς κοινὴν μεθ' ἡμῶν σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, προκειμένου νὰ γίνῃ σχετικὴ κατήχησις καὶ προπύνησις αὐτῶν ἐγκαιρῶς.

Πειθοδότες εἰς τὴν ὑπακοὴν Ὑμῶν, ἐγράψαμεν τὰ ἀνωτέρω.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
κ. Γ. Παπαδόπουλον Ἐνταῦθα

Κλῆρος καὶ λαὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν παλαιοεορτολογιτῶν ἀπάσης Ἑλλάδος δοξάζει τὸν Θεὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ ὑμετέρας ζωῆς καὶ εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος σκέποι Ὑμᾶς ἐπ' ἀγαθῷ φιλάττης ἡμῶν Πατρίδος, ἥτις ἐπὶ ἡμερῶν ὑμῶν εἰσῆλθε εἰς ὁδὸν ἀναγεννήσεως, προόδου καὶ εὐημερίας.

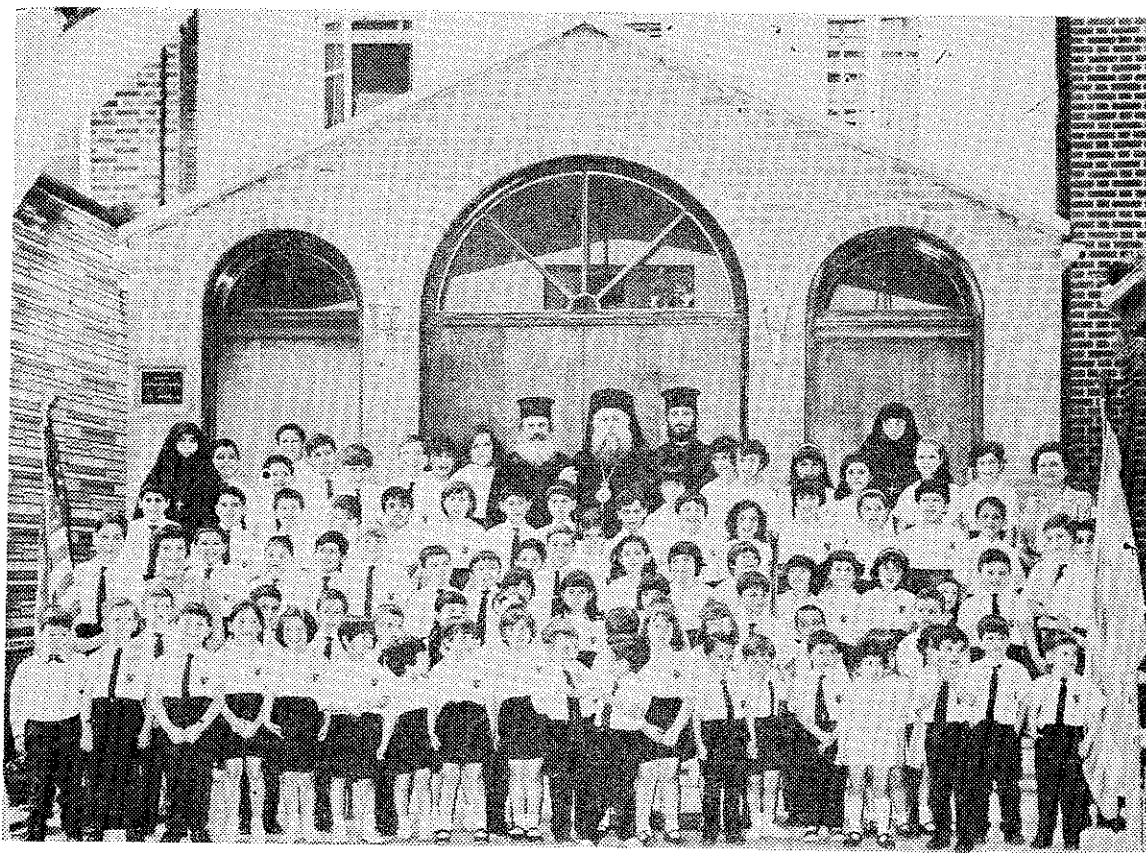
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 8 Σεπτ. ἡμέραν Σάββατον, ἐορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ ὁμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας—Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 10 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ Ἀθηνῶν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 17 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Γυναικῶν Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ ὁμώνυμος τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. ΠΕΤΡΟΣ, ἰδρυτὴς Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου «Ἁγίας Μαρκέλλης», Ἀστορίας Ἀμερικής, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερομονάχων Νήφωνος Ἀστυφίδη, Ἀρχιμ. καὶ Νικοδήμου Καλαετῆ, Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης. Διακρίνονται αἱ ἀδελφαὶ Διδασκάλισσαι Μοναχαί, Συγκλητικὴ καὶ Διονυσία καὶ ἡ κατηχήτρια Κα Εἰρήνη Βασιλιᾷ καὶ ἡ Βοηθὸς Κα Μάντη Μπέζα κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀπογευματινοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Παύλου Πειραιῶς. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰδес. Χρήστου Γκιόκα καὶ Ἱεροδ. Ἐπιφανίου καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας λιτανεύουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

2ον

Εἶναι ἀναρίθμητα τὰ ἐγκώμια, πού ἔπλεξαν οἱ μέγιστοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων διὰ τὸν «Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὁ Ἀλεξάνδρειος Ἅγιος Κερίλλος, ἀποκαλεῖ τοῦτον «τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθῆ στυλὸν καὶ θεμέλιον, Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀκρι τεράτων γῆς ἔνδοξον». Ὁ δὲ θεολόγος Γρηγόριος προσθέτει: «Ἀθανάσιον ἱερῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσσομαι ταῦτον γὰρ, ἐκείνόν τε ἀπὸν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι».

Ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι προωρισμένοι ὅλοι νὰ εἶναι ἀσκητικοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐγεννήθημεν ὁμῶς ὅλοι στρατιῶται, διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς πλάνης, τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκός. Ἔχομεν νὰ παλαίσομεν πρὸς τὴν ἀόρατον δύναμιν τοῦ Σατανᾶ, πρὸς τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ κατὰ τῆς τρομερᾶς ἐπίσης ἐτέρας δυνάμεως, ἡ ὁποία λέγεται «σάρξ», καὶ ἡ ὁποία εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐπαναστάσει.

Προβάλλοντες διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἥρωος ἀκαταβλήτου εἰς τὸν κατὰ τῆς πλάνης ποικίλον ἀγῶνα, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ παρὰσχομεν, με τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἱκανὴν ὠφέλειαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Παρουσιάζομεν τὸ ἀληθῶς ἀπαράμυλλον τοῦτο παράδειγμα εἰς τοὺς κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ ἀπ' ἐνός, καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπ' ἐτέρου.

Ὁ ἱερός κληρὸς θὰ εὕρῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἕνα τύπον ἀσύγκριτον ἀρετῶν ἱερατικῶν, ἐν μέσῳ τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς.

Οἱ πιστοὶ δὲ θὰ ἀντιληφθοῦν μέχρι ποίου σημείου αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως δύνανται νὰ φθάσῃ εἰς Ποιμὴν, ὅταν ἀγαπᾷ τὸ Ποιμνίον του. Ὅλοι, τέλος, μαρτυροῦν διὰ τῆς ἱστορίας ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν προσορισμὸν αὐτῆς, τὸν πλήρη ἀπὸ δοκιμασίας, ἀπὸ διωγμῶν, ἀπὸ τοικιμίας καὶ καταγίδας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, τὴν προφανῶς ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν. Θὰ διδαχθῶμεν νὰ μὴ ἀπογοητευώμεθα, οὔτε ἀπὸ τὰς δυστυχίας τοῦ παρόντος, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐνδεχομένας ἀνωμαλίας τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἀπὸ ἀγνώστους εἰς τὴν ἱστορίαν γονεῖς. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν περὶ τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, εἶναι ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ 296 μ.Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαίνετο μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ὁ Ρωμῆνός καὶ Σωζόμενος, διέσωσαν παρὰδυσίαν τινὰ ἀναφερομένην εἰς τοὺς παιδικοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Ἐκάθητο τότε ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξάνδρειας ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος.

Κατὰ τὴν 24ην Νοεμβρίου ἐώρταζεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξάνδρειας τὴν μνήμην τοῦ προσφάτως μαρτυρήσαντος Πατριάρχου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸ πέρας τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως, προσεκάλεσε διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν ἱερόν κληρὸν τῆς Μεγαλουπόλεως εἰς κοινὸν δεῖπνον.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζε. Ἀπὸ παρὰθύρον τι τῆς οἰκίας του, ἔρριπεν ὁ Πατριάρχης τὸ βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν. Παιδιά τινὰ ἔπαιζον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Πατριαρχείου αἰγιαλόν. Τυχαίως ἔπεσαν τὰ βλέμματα τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου ἐπ' αὐτῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀδιάφορος, προσελκύσθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῶν παιδίων εἰς τὸ παιγνίδιον των. Παρακολουθῆσας ἀντελήφθη, ὅτι ἐτέλουν τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα. Δὲν ἔδωκε σημασίαν, θεωρῆσας ὡς ἀθῶον τὸ παιγνίδιον τῶν παιδίων. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνετινάχθη, διότι τὸ ὑποδυόμενον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου παιδίου, ἐτόλμησε νὰ βαπτίσῃ ἕνα τῶν συντρόφων του. Κληρικοὶ ὡδήγησαν τὰ παιδιά ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου κατ' ἐντολὴν του. Ἐληροσφορήθη δὲ οὗτος ἀπὸ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν, ὅτι ὁ διενεργήσας τὴν τελετὴν ἦτο ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος., ὅστις, οὐχὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μυστηρίου, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος εἰσεβείας, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακυριεύσει τὴν καρδίαν του, ἐτέλεσεν ὅ,τι ὁ Πατριάρχης εἶδε. Τὸ βάπτισμα ἐτελέσθη κατ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος ἦτο θεοαπισμένος χριστιανός, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀνεγνώρισε τὸ βάπτισμα καὶ διέταξε νὰ χρισθῇ μετὶ τοῦ Ἁγίου Μύρον τὸ οὕτω βαπτισθὲν παιδίον.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀθανασίου διέκρινεν ὁ Πατριάρχης εἰς αὐτὸν ἕνα εὐέλπιδά ἐργάτην τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸν προσέλαβεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πλησίον του. Χρησιμοποιηθεὶς δὲ ἐγκαίρως ὁ Ἀθανάσιος ὡς γραμματεὺς τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου, εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀσφαλὴ ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον καὶ πατέρα, ὅστις καθοδήγησε καὶ ἐστήριξεν αὐτὸν εἰς τὴν πίστιν. Πλησίον τοῦ Ἁγίου τούτου μένων ὁ Ἀθανάσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὴν περιφημον τότε Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν.

Διότι εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἶχον συρρεῦσαι τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη σοφοὶ καὶ ρήτορες ὡς εἰς μέγα Κέντρον. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἄμβων ἀνιρρόθη εἰς μεγάλην περιοπὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Πάνταινος, ὁ Κλήμης, ὁ Ὄριγένης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἱερομόναχος Πέτρος κ.ά., ἐπέρασαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν πνευματικὸν φά-

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Ἔτος ΚΓ'.

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυλησιῶν

Εἶναι αἴτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλοὶ γνωμαί διετυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθόδοξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὅποιον πόθον της ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὅποιον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὠργάνωσε ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδίκηθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδεις ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὗς, παλαίουσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικάκησε, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφανίσεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δρακόντεια μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἵρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτήν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοσδήποτε ἀρμόδιος, ἄν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὁσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωσιν, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τὰνωτέρω ἐγράψαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγον: «...μισεῖν μὲν... ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικόν)· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γάρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἔκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8—9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἄλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὦν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

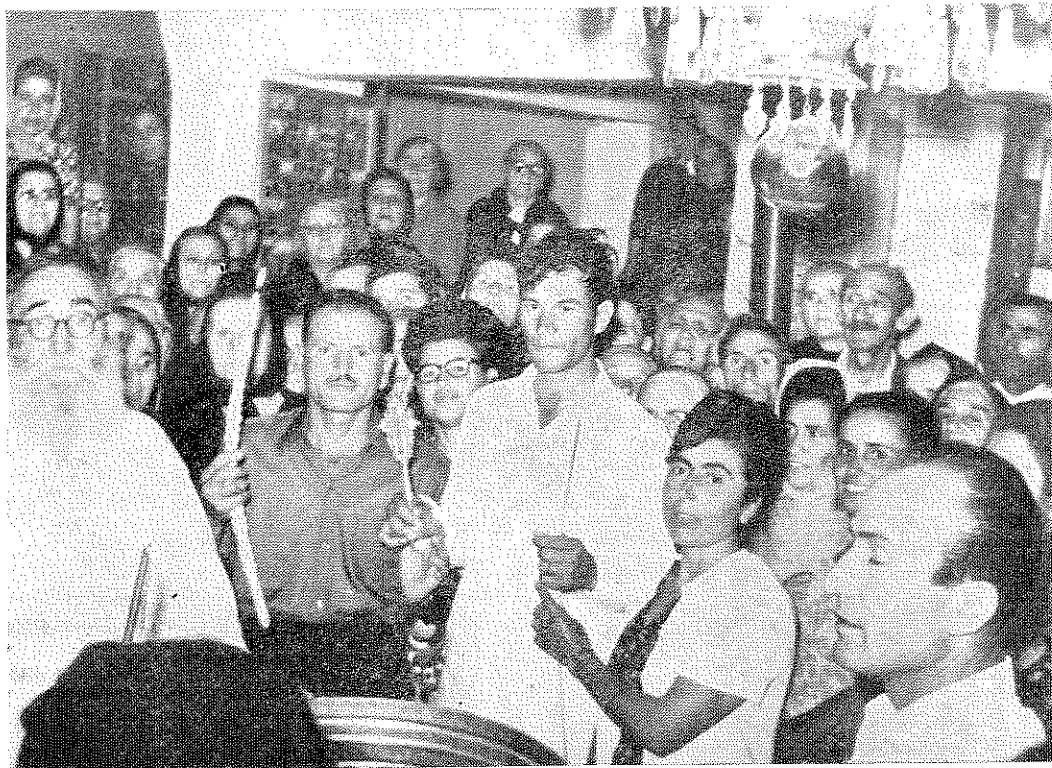
Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασαλπίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διὰ τὴν ἔνωσιν εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὁκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανηγύριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμὴν Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ δραστηρία Γερόντισσα Εὐλογία παρὰ τῷ Σεβ. Γεροντίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1968 ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ Ὁθωμανοῦ Μουσιφάογλου (Χουσεῖν) εἰς τὸν Ἱερον Ναὸν Ἀγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεο(ν)ίκης καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναδεξαμένου αὐτὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς κολυμβήθρας Γεωργίου Παπαδοπούλου τὸ ὄνομα Κων(ν)τίνος. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ ζηλωτὴς καὶ δραστήριος Πρωτοπρεσβύτερος Σάββας Παπαδόπουλος, ὅστις ἐτέλεσε τὸ μυστήριον μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὁ νεοβαπτισθεὶς, ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ καὶ ἕν μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τὴν 15ην τοῦ Ἰουλίου ἐγένετο ἡ στέγισ τοῦ νεοβαπτισθέντος μετὰ τῆς Ἑλένης Κοκκινίδου ἐκ τοῦ χωρίου Διποτάμου Ν. Κιλκίς

Ἑ γ υ ύ υ λ ι ο ς

Πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας Ὑμᾶς ἡ ἀξία τοῦ ὕψ' ἡμῶν ἀπὸ 45ετίας διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγώνος.

Αἱ σωτήριοι ἐπιπτώσεις τοῦ ἐπεξετάθησαν ἐφ' ὧν λης τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ χαλύβδινον τεῖχος τῆς ἀντιστάσεως ἡμῶν, τὸ ὅποιον παρενεβλήθη εἰς τὴν προδοτικὴν πορείαν τῶν καινοτόμων, ἀνέκοψε τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω προκοπὴν αὐτῶν. Τοῦτο ὁμολογοῦν πάντες οἱ συντηρητικοὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὁ μέχρις αἵματος πρὸς τὰς ποικίλας πλάνας ἀνταγωνισμὸς ἡμῶν, οὐχὶ μόνον τοὺς ἀντιθέτους παρεδειγμάτισε, ἀποκαλύψας τοὺς καταχθονίους σκοποὺς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκτὸς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας συντηρητικὸς Ὁρθόδοξος ἐνεθάρρυνε.

Ἡ ὅλη δὲ κίνησις ἡμῶν, «διελθοῦσα διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» καὶ ἀναδειχθεῖσα «δυνατωτέρα παντός», διὰ τῆς παντοκρατορικῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἀποτελεῖ ἤδη τὸν πολικὸν ἀστέρα δι' ὅλους τοὺς συνειδητοὺς Ὁρθόδοξους τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς καὶ τὸ καταφύγιον αὐτῶν διὰ τὸν καιρὸν ἐνδεχομένης ἀνάγκης.

Ἄλλ' ὁ τοιοῦτος καὶ τηλικούτος ἱερὸς ἀγὼν πρέπει νὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπομένας γενεάς, ἐφ' ἔσονται οἱ προβατόσχημοι λύκοι, ἀποβάλλοντες ἥδη τὸ προσωπεῖον τῆς ὑποκρίσεως, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεργάζονται τὰ τῆς προδοσίας τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδοξίας.

Μαθηταί, ὅθεν, τοῦ Οὐρανοδόμονος Παύλου ὑπάρχοντες, τοῦ ἐπὶ τοὺς ἄλλους κοπίσαντος «ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ», πρέπει νὰ διατηρῶμεν ἐνηχοῦν ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν τὴν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν του Τιμῶ-θεον ἐντολὴν αὐτοῦ: «Καὶ ἂ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. 6' 2).

Διὰ τῆς τηρήσεως δὲ τῆς ἐντολῆς ταύτης ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων ὅλων τῶν αἰώνων, κατέστη δυνατόν νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀλώβητος, ἡ ἱερὰ τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως παρακαταθήκη, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτιστον ἐφόδιον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας ἡμῶν.

Ἐχομεν, ὅθεν, ἱερὰν ὑποχρέωσιν καὶ ἡμεῖς νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὡς τὴν παρὰδοσιν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καλοῦντες πάντας ὑμᾶς, ἐντελλόμεθα, ὅπως προγραμματίσῃτε ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀντιπάσης θυσίας Ἰδρυσιν κατηχητικῶν σχολείων εἰς πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς ἐνορίας.

Εἶναι θλιβερόν δι' ἡμᾶς φαίνόμενον νὰ ὑπάρχουν κατηχητικὰ σχολεῖα εἰς ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῶν Νεο-ημερολογιτῶν, εἰς τὰ ὅποια φοιτῶντα καὶ τὰ ἡμέτερα

τέκνα ὑφίστανται ἀμβλυνσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν τοιαῦτα εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἱ. Ναοὺς.

Παρακαλοῦμεν, ὅθεν, Ὑμᾶς, ὅπως φροντίσῃτε ἐντὸς 150ημέρου ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐκ τῶν ἐνοριῶν ἡμῶν καταλλήλων εὐλαδῶν νέων διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων τοῦ κατηχητοῦ τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν ὁποίων θὰ προσκομίσῃτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν διευθύνσεων αὐτῶν, ἔταν κληθῶσι προσεχῶς εἰς κοινὴν μεθ' ἡμῶν σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, προκειμένου νὰ γίνῃ σχετικὴ κατήχησις καὶ προπύνησις αὐτῶν ἐγκαίρως.

Πεισιθέτες εἰς τὴν ὑπακοὴν Ὑμῶν, ἐγγράφαμεν τὰ ἀνωτέρω.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
κ. Γ. Παπαδόπουλον Ἐνταῦθα

Κλῆρος καὶ λαὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν παλαιοεσροτολογιτῶν ἀπάσης Ἑλλάδος δοξάζει τὸν Θεὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ ὑμετέρας ζωῆς καὶ εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος σκέποι Ὑμᾶς ἐπ' ἀγαθῷ φιλότατης ἡμῶν Πατρίδος, ἥτις ἐπὶ ἡμερῶν ὑμῶν εἰσηλθε εἰς ὁδὸν ἀναγεννήσεως, προόδου καὶ εὐημερίας.

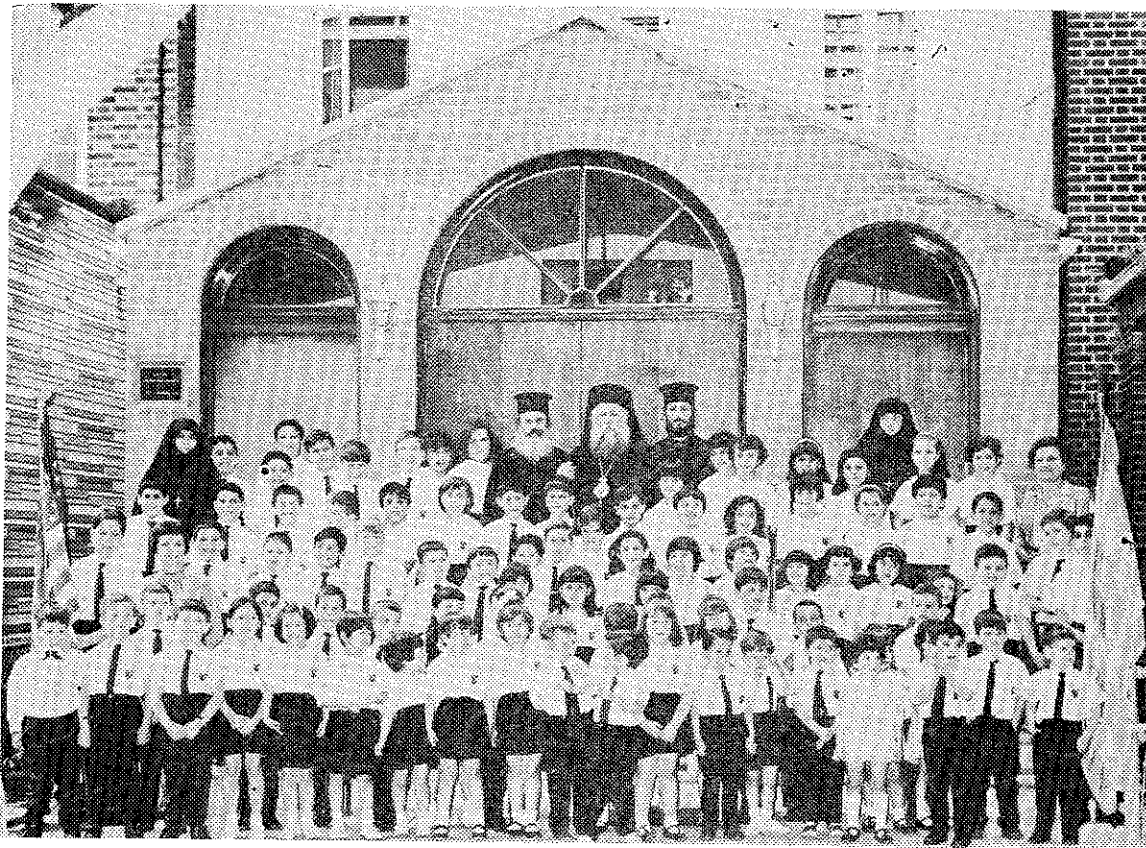
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 8 Σεπτ. ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ ἐμὸνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας—Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 10 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ἐμὸνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ Ἀθηνῶν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 17 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Γυναικῶν Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ ἐμὸνυμος τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. ΠΕΤΡΟΣ, ἰδρυτὴς Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου «Ἁγίας Μαρκέλλης», Ἀστορίας Ἀμερικῆς, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερομονάχων Νήφωνος Ἀστυφίδη, Ἀρχιμ. καὶ Νικοδήμου Καλαετῆ, Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης. Διακρίνονται αἱ ἀδελφαὶ Διδασκάλισσαι Μοναχαί, Συγκλητικὴ καὶ Διονυσία καὶ ἡ κατηγήτρια Κα Εἰρήνη Βασιλιᾷ καὶ ἡ Βοηθὸς Κα Μάντη Μπέζα κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀπογευματινοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Παύλου Πειραιῶς. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερώντιος μετὰ τοῦ ἑφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰδес. Χρήστου Γκιόκα καὶ Ἱεροδ. Ἐπιφανίου καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας λιτανεύουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα

‘Ο Μέγας ‘Αθανάσιος

2ον

Είναι αναρίθμητα τὰ ἐγκώμια, πού ἔπλεξαν οἱ μέγιστοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων διὰ τὸν «Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας». Ὁ Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Κύριλλος, ἀποκαλεῖ τοῦτον «τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθὴ στυλὸν καὶ θεμέλιον, Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄχρι τεματίων γῆς ἔνδοξον». Ὁ δὲ θεολόγος Γρηγόριος προσθέτει: «Ἀθανάσιον ἱπαινῶν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι· ταῦτον γάρ, ἐκείνόν τε ἅπὼν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι».

Ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι προσωρισμένοι ὅλοι νὰ εἶναι ἀξιοματικοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐγεννήθημεν ὅμως ὅλοι στρατιῶται, διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς πλάνης, τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκός. Ἔχομεν νὰ παλαίσομεν πρὸς τὴν ἀόρατον δυνάμιν τοῦ Σατανᾶ, πρὸς τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ κατὰ τῆς τρομερᾶς ἐπίσης ἐτέρας δυνάμεως, ἡ ὁποία λέγεται «σάρξ», καὶ ἡ ὁποία εὐρίσκεται πάντοτε ἐν ἐπαναστάσει.

Προβάλλοντες διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἥρωος ἀκαταβλήτου εἰς τὸν κατὰ τῆς πλάνης ποικίλον ἀγῶνα, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ παρὰσχωμεν, μετὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἱκανὴν ὠφέλειαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Παρουσιάζομεν τὸ ἀληθῶς ἀπαράμυλλον τοῦτο παράδειγμα εἰς τοὺς κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ ἀπ’ ἐνός, καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπ’ ἐτέρου.

Ὁ ἱερός κληρὸς θὰ εὕρῃ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἕνα τύπον ἀσύγκριτον ἀρετῶν ἱερατικῶν, ἐν μέσῳ τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς.

Οἱ πιστοὶ δὲ θὰ ἀντιληφθοῦν μέχρι ποίου σημείου αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς Ποιμὴν, ὅταν ἀγαπᾷ τὸ Ποιμνίον τοῦ. Ὅλοι, τέλος, μαθαίνουν διὰ τῆς ἱστορίας ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν προσωρισμὸν αὐτῆς, τὸν πλήρη ἀπὸ δοκιμασίας, ἀπὸ διωγμῶν, ἀπὸ τοικιμίας καὶ καταγίγδας, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, τὴν προφανῶς ἀθάνατον καὶ αἰώνιαν. Θὰ διδαχθῶμεν νὰ μὴ ἀπογοητευθῶμεθα, οὔτε ἀπὸ τὰς δυστυχίας τοῦ παρόντος, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐνδεχομένας ἀνωμαλίας τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀπὸ ἀγνώστους εἰς τὴν ἱστορίαν γονεῖς. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν περὶ τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, εἶναι ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ 296 μ.Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαίνετο μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ὁ Ρουφίνος καὶ Σωζόμενος, διέσωσαν παράδοσιν τινα ἀναφερομένην εἰς τοὺς παιδικοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Ἐκείνητο τότε ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος.

Κατὰ τὴν 24ην Νοεμβρίου ἐώρταζεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν μνήμην τοῦ προσφάτως μαρτυρήσαντος Πατριάρχου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸ πέρας τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως, προσεκύλισε διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν ἱερὸν κλῆρον τῆς Μεγαλουπόλεως εἰς κοινὸν δεῖπνον.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζε. Ἀπὸ παρὰθύρον τι τῆς οἰκίας του, ἔβριμνεν ὁ Πατριάρχης τὸ βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν. Παιδιά τινα ἔπαιζον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Πατριαρχείου αἰγιαλόν. Τυχαίως ἔπεσαν τὰ βλέμματα τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου ἐπ’ αὐτῶν. Κατ’ ἀρχὰς ἀδιάφορος, προσελκύσθη μετ’ ὀλίγον ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῶν παιδιῶν εἰς τὸ παιγνίδιον των. Παρακολοιούσας ἀντελήφθη, ὅτι ἐτέλουν τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα. Δὲν ἔδωκε σημασίαν, θεωρήσας ὡς ἀθῶον τὸ παιγνίδιον τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ μετ’ ὀλίγον ἀνετινάχθη, διότι τὸ ὑποδυόμενον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου παιδιῶν, ἐτόλμησε νὰ βαπτίσῃ ἕνα τῶν συντρόφων του. Κληρικοὶ ὠδήγησαν τὰ παιδιά ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου κατ’ ἐντολὴν του. Ἐπληροφόρηθη δὲ οὗτος ἀπὸ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν, ὅτι ὁ διενεργήσας τὴν τελετὴν ἦτο ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος, ὅστις, οὐχὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μυστηρίου, ἀλλ’ ἐξ αἰσθήματος εὐσεβείας, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακυριεύσει τὴν καρδίαν του, ἐτέλεσεν ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶδε. Τὸ βάπτισμα ἐτετέλεσθη καθ’ ὅλους τοὺς τύπους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος ἦτο βαπτισμένος χριστιανός, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀνεγνώρισε τὸ βάπτισμα καὶ διέταξε νὰ χρισθῇ μετὰ τὸ Ἅγιον Μῦρον τὸ αὐτῷ βαπτισθὲν παιδίον.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀθανασίου διέκρινεν ὁ Πατριάρχης εἰς αὐτὸν ἕνα εὐέλπιδον ἐργάτην τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸν προσέλαβεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, πλησίον του. Χρησιμοποιεῖς δὲ ἐγκαίρως ὁ Ἀθανάσιος ὡς γραμματεὺς τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου, εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀσφαλὴ ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον καὶ πατέρα, ὅστις καθωδήγησε καὶ ἐστήριξεν αὐτὸν εἰς τὴν πίστιν. Πλησίον τοῦ Ἁγίου τοῦτου μένων ὁ Ἀθανάσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὴν περίφημον τότε Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν.

Διότι εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν εἶχον συσφρεύσει τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη σοφοὶ καὶ ῥήτορες ὡς εἰς μέγα Κέντρον. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἀμβὼν ἀνιψήθη εἰς μεγάλην περιουσίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Πάνταινος, ὁ Κλήμης, ὁ Ὠριγένης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἱερομόναχος Πέτρος κ.ἀ., ἐπέρασαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν πνευματικὸν φά-

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Ἔτος ΚΓ'.

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυλησιῶν

Εἶναι αἶτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαὶ γνώμαι διευτυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθοδόξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον της ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὠργάνωσε ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος των ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδίκηθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδους ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὓς, παλαίουσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικάκησε, ὥς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατί δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφάνισεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δρακόντεια μέτρα ὑπὸ τῶν ἁρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἵρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτήν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοσδήποτε ἀρμόδιος, ἄν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὁσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωσιν, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἐτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τάνωτέρω ἐγράφησαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγους: «...μισεῖν μέν... ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικόν) οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πρᾶξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γὰρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἔκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8—9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίᾳρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἀλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδασχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

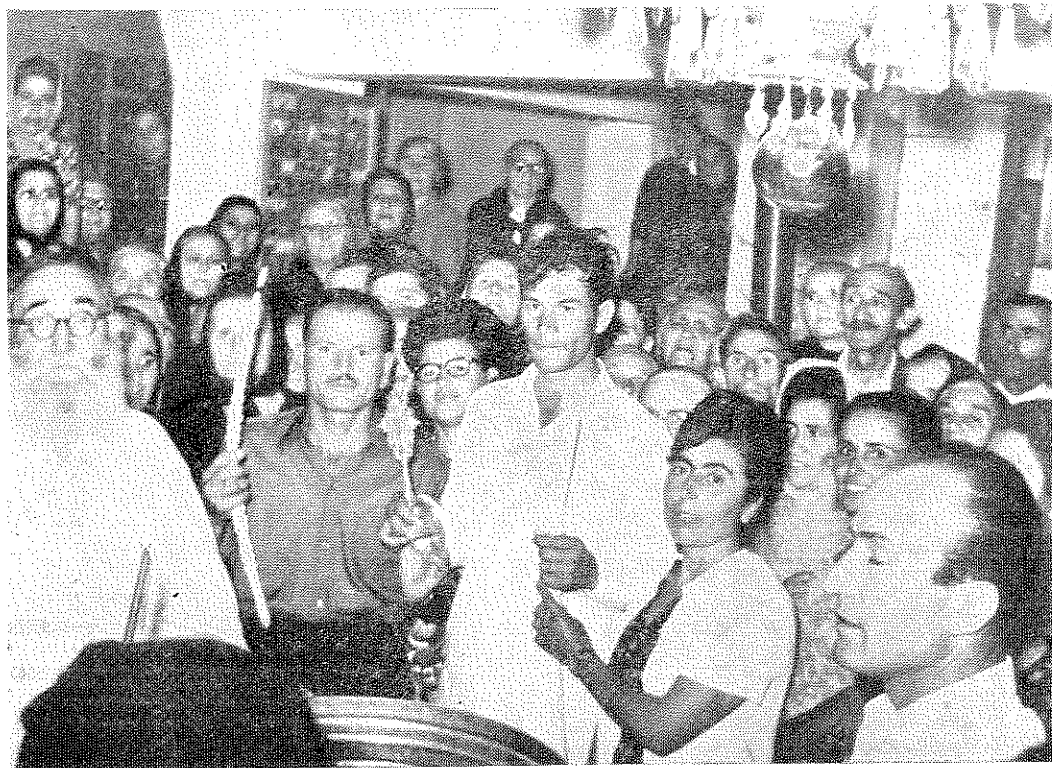
Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασαλπίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἐτεροδόξων ἔνωσιν;

Διὰ τὴν ἔνωσιν εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὁκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμ. Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ δραστηρία Γερόντισσα Εὐλογία παρὰ τῷ Σεβ. Γεροντίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Τὴν 8ην Ἰουλίου 1968 ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ Ὁθωμανοῦ Μουσιφάογλου (Χουσεῖν) εἰς τὸν Ἱερον Ναὸν Ἀγίων Γεωργίου καὶ Νέστορος Θεσ)νίκης καὶ ἐδόθη ὑπὸ τοῦ ἀναδεξαμένου αὐτὸν ἐκ τῆς Ἱερᾶς κολυμβήθρας Γεωργίου Παπαδοπούλου τὸ ὄνομα Κων)ντίνος. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ ζηλωτὴς καὶ δραστήριος Πρωτοπρεσβύτερος Σάββας Παπαδόπουλος, ὅστις ἐτέλεσε τὸ μυστήριον μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, ὁ νεοβαπτισθεὶς, ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ καὶ ἕν μέρος τοῦ ἐκκλησιάσματος.

Τὴν 15ην τοῦ Ἰουλίου ἐγένετο ἡ στέγσις τοῦ νεοβαπτισθέντος μετὰ τῆς Ἑλένης Κοκκινίδου ἐκ τοῦ χωρίου Διποτάμου Ν. Κιλκίς

Ε γ υ ύ υ λ ι ο ς

Πρὸς τοὺς ἀνά τὴν Ἑλλάδα εὐλαβεστάτους ἐφημερίους τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ ἐπιπόθητα

Χάρις Ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ Πατρὸς, παρ' ἡμῶν δὲ εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Εἶναι γνωστὴ εἰς πάντας Ὑμᾶς ἡ ἀξία τοῦ ὕψ' ἡμῶν ἀπὸ 4δετίας διεξαγομένου Ἱεροῦ Ἀγώνος.

Αἱ σωτήριοι ἐπιπτώσεις τοῦ ἐπεξετάθησαν ἐφ' ὅλης τῆς Ὁρθοδόξιας. Τὸ χαλύβδινον τεῖχος τῆς ἀντιστάσεως ἡμῶν, τὸ ὁποῖον παρενεβλήθη εἰς τὴν προδοτικὴν πορείαν τῶν καινοτόμων, ἀνέκοψε τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρῳ προκοπὴν αὐτῶν. Τοῦτο ὁμολογοῦν πάντες οἱ συντηρητικοὶ Ὁρθόδοξοι.

Ὁ μέχρις αἵματος πρὸς τὰς ποικίλας πλάνας ἀνταγωνισμὸς ἡμῶν, οὐχὶ μόνον τοὺς ἀντιθέτους παρεδειγμάτισε, ἀποκαλύψας τοὺς καταχθονίους σκοπούς των, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐκτὸς τῆς ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας συντηρητικοὺς Ὁρθόδοξους ἐνεθάρρυνε.

Ἡ ὅλη δὲ κίνησις ἡμῶν, «διελθοῦσα διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος» καὶ ἀναδειχθεῖσα «δυνατωτέρα παντός», διὰ τῆς παντοκρατορικῆς Δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου, ἀποτελεῖ ἤδη τὸν πολικὸν ἀστέρα δι' ὅλους τοὺς συνειδητοὺς Ὁρθόδοξους τῆς ἐνεστώσης ἐποχῆς καὶ τὸ καταφύγιον αὐτῶν διὰ τὸν καιρὸν ἐνδεχομένης ἀνάγκης.

Ἀλλ' ὁ τοιοῦτος καὶ τηλικούτος ἱερός ἀγὼν πρέπει νὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὰς ἐπομένας γενεάς, ἐφ' ἔσονται οἱ προβατόσχημοι λύκοι, ἀποβάλλοντες ἤδη τὸ προσωπεῖον τῆς υποκρίσεως, γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κατεργάζονται τὰ τῆς προδοσίας τῆς Ἀχράντου Ὁρθοδόξιας.

Μαθηταί, ὅθεν, τοῦ Οὐρανοδόμου Παύλου ὑπάρχοντες, τοῦ «ὕπερ τοὺς ἄλλους κοπιᾶσαντος ἐν τῷ Εὐ' ἀγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ», πρέπει νὰ διατηρῶμεν ἐνηχον ἐν ταῖς ἀκοαῖς ἡμῶν τὴν πρὸς τὸν ἀγαπητὸν τοῦ Τιμῆ-θεον ἐντολὴν αὐτοῦ: «Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἐτέρους διδάξαι» (Β' Τιμ. 6' 2).

Διὰ τῆς τηρήσεως δὲ τῆς ἐντολῆς ταύτης ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων ἔλων τῶν αἰώνων, κατέστη δυνατόν νὰ φθάσῃ μέχρις ἡμῶν ἀλώδης, ἡ ἱερά τῆς ἀμοιήτου ἡμῶν πίστεως παρακαταθήκη, ἥτις εἶναι τὸ πρῶτιστον ἐφέδιον τῆς ἐν Χριστῷ ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας ἡμῶν.

Ἐχομεν, ὅθεν, ἱεράν υποχρέωσιν καὶ ἡμεῖς νὰ τὴν παραδώσωμεν εἰς τοὺς μεταγενεστέρους, ὡς τὴν παρελάβομεν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καλοῦντες πάντας ὑμᾶς, ἐντελλόμεθα, ὅπως προγραμματίσῃτε ἀπὸ τοῦδε τὴν ἀντιπάσης θυσίας ἱδρυσιν κατηχητικῶν σχολείων εἰς πάσας ἀνεξαίρετως τὰς ἐνορίας.

Εἶναι θλιβερόν δι' ἡμᾶς φαινόμενον νὰ ὑπάρχουν κατηχητικὰ σχολεῖα εἰς ὅλους τοὺς Ἱ. Ναοὺς τῶν Νεο-ημερολογιτῶν, εἰς τὰ ὅποια φοιτῶντα καὶ τὰ ἡμέτερα

τέκνα ὑφίστανται ἀμβλυνσιν τοῦ ἀγωνιστικοῦ φρονήματος, καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν τοιαῦτα εἰς τοὺς ἡμετέρους Ἱ. Ναοὺς.

Παρακαλοῦμεν, ὅθεν, Ὑμᾶς, ὅπως φροντίσῃτε ἐντὸς 150ῆμέρου ἀπὸ τῆς σήμερον διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἐκ τῶν ἐνοριῶν ἡμῶν καταλλήλων εὐλαβῶν νέων διὰ τὴν ὕπ' αὐτῶν ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων τοῦ κατηχητοῦ τὰ ὀνοματεπώνυμα τῶν ὁποίων θὰ προσκαμίσῃτε εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῶν διευθύνσεων αὐτῶν, ἔταν κληθῶσι προσεχῶς εἰς κοινὴν μεθ' ἡμῶν σύσκεψιν ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος, προκειμένου νὰ γίνῃ σχετικὴ κατήχησις καὶ προπὸνῃσις αὐτῶν ἐγκαίρως.

Πειποθότες εἰς τὴν ὑπακοὴν Ὑμῶν, ἐγροῦμεν τὰ ἀνωτέρω.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ

Ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως
κ. Γ. Παπαδόπουλον Ἐνταῦθα

Κλήρος καὶ λαὸς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν παλαιοεορολογιτῶν ἀπάσης Ἑλλάδος δοξάζει τὸν Θεὸν ἐπὶ σωτηρίᾳ ὑμετέρας ζωῆς καὶ εὐχεται, ὅπως ὁ Κύριος σκέποι Ὑμᾶς ἐπ' ἀγαθῷ φιλότατης ἡμῶν Πατρίδος, ἥτις ἐπὶ ἡμερῶν ὑμῶν εἰσηλθε εἰς ὁδὸν ἀναγεννήσεως, προόδου καὶ εὐημερίας.

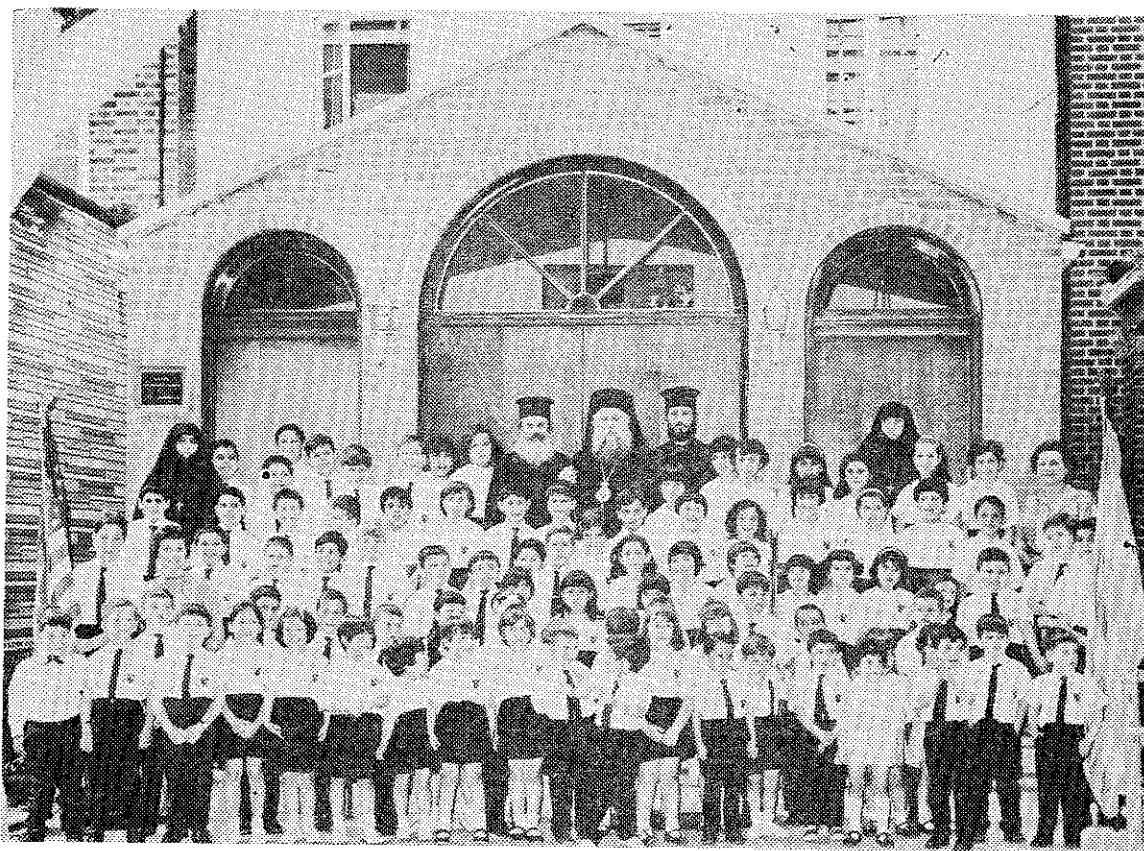
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΓΕΕΝΤΙΟΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 8 Σεπτ. ἡμέραν Σάββατον, ἐορτὴν τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζει ἡ ἐμώνυμος Ἱ. Μονὴ Μπάλλας—Ἀττικῆς δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 10 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Τριῶν Παρθένων πανηγυρίζει ὁ ἐμώνυμος Ἱ. Ναὸς Βοτανικοῦ Ἀθηνῶν δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Τὴν 17 Σεπτ. ἡμέραν Δευτέραν ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Μαρτύρων Γυναικῶν Σοφίας καὶ τῶν τέκνων αὐτῆς πανηγυρίζει ὁ ἐμώνυμος τρισυπόστατος Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστρίας Κορυδαλλοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Εἰς τὴν φωτογραφίαν, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. ΠΕΤΡΟΣ, ἰδρυτὴς Ἐκκλησίας καὶ Σχολείου «Ἁγίας Μαρκέλλης», Ἀστορίας Ἀμερικῆς, ἐν μέσῳ τῶν Ἱερομονάχων Νήφωνος Ἀστυφίδου, Ἀρχιμ. καὶ Νικοδήμου Καλαετῆ, Ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Μαρκέλλης. Διακρίνονται αἱ ἀδελφαὶ Διδασκάλισσαι Μοναχαί, Συγκλητικὴ καὶ Διονυσία καὶ ἡ κατηγήτρια Κα Εἰρήνη Βασιλιᾷ καὶ ἡ Βοηθὸς Κα Μάντη Μπέζα κατὰ τὰς ἐξετάσεις τοῦ ἀπογευματινοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Παύλου Πειραιῶς. Ὁ Σεβ. Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος μετὰ τοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰδ. Χρήστου Γκιόκα καὶ Ἱεροδ. Ἐπιφανίου καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας λιτανεύουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

2ον

Εἶναι ἀναρίθμητα τὰ ἐγκώμια, πὺλ ἐπλεξαν οἱ μέγιστοι τῶν Θεοφόρων Πατέρων διὰ τὸν «Πατέρα τῆς Ὁρθοδόξιας». Ὁ Ἀλεξανδρείας Ἅγιος Κύριλλος, ἀποκαλεῖ τοῦτον «τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας ἀληθὴ στῆλον καὶ θεμέλιον, Πατέρα τῆς Ὁρθοδοξίας, ἄχρὶ τελευτῶν γῆς ἔνδοξον». Ὁ δὲ θεολόγος Γρηγόριος προσθέτει: «Ἀθανάσιον ἱερὰν, ἀρετὴν ἐπαινέσομαι ταῦτόν γάρ, ἐκείνόν τε ἀπὸν καὶ ἀρετὴν ἐπαινέσαι».

Ὡς γνωστόν, δὲν εἶναι προσορισμένοι ὅλοι νὰ εἶναι ἀξιομαρτυροῦν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐγεννήθημεν ὅμως ὅλοι στρατιῶται, διὰ νὰ ἀγωνισθῶμεν κατὰ τῆς πλάνης, τῆς ὕλης καὶ τῆς σαρκός. Ἐχομεν νὰ παλαίσομεν πρὸς τὴν ὁρώσαν δύναμιν τοῦ Σατανᾶ, πρὸς τὴν κοσμικὴν ματαιότητα καὶ κατὰ τῆς τρομερῆς ἐπίσης ἐτέρας δυνάμεως, ἡ ὁποία λέγεται «σάρξ», καὶ ἡ ὁποία εὐφραίνεται πάντοτε ἐν ἐπαναστάσει.

Προβάλλοντες διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἐνὸς ἡρώος ἀκαταβλήτου εἰς τὸν κατὰ τῆς πλάνης ποικίλον ἀγῶνα, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ παράσχωμεν, με τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν, ἱκανὴν ὠφέλειαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

Παρουσιάζομεν τὸ ἀληθῶς ἀπαράμιλλον τοῦτο παράδειγμα εἰς τοὺς κληρικοὺς παντὸς βαθμοῦ ἀπ' ἐνός, καὶ εἰς τὸν λαὸν ἀπ' ἑτέρου.

Ὁ ἱερός κληρὸς θὰ εὖρη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου ἕνα τύπον ἀσύγκριτον ἀρετῶν ἱερατικῶν, ἐν μέσω τῆς ταραχώδους ἐκείνης ἐποχῆς.

Οἱ πιστοὶ δὲ θὰ ἀντιληφθοῦν μέχρι ποίου σημείου αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως δύναται νὰ φθάσῃ εἰς Ποιμὴν, ὅταν ἀγαπᾷ τὸ Ποίμνιόν του. Ὅλοι, τέλος, μαθαίνομεν διὰ τῆς ἱστορίας ταύτης τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τὸν προσορισμὸν αὐτῆς, τὸν πλήρη ἀπὸ δοκιμασίας, ἀπὸ διωγμῶν, ἀπὸ τοικυρίας καὶ καταπίεσης, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, τὴν προφανῶς ἀθάνατον καὶ αἰωνίαν. Θὰ διδαχθῶμεν νὰ μὴ ἀπογοητευώμεθα, οὔτε ἀπὸ τὰς δυστυχίας τοῦ παρόντος, οὔτε ἀπὸ τὰς ἐνδεχομένας ἀνωμαλίας τοῦ μέλλοντος.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἀπὸ ἀγνώστους εἰς τὴν ἱστορίαν γονεῖς. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον γνωρίζομεν περὶ τῆς νηπιακῆς του ἡλικίας, εἶναι ὅτι ἐγεννήθη κατὰ τὸ 296 μ.Χ. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐμαίνετο μέγας κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Ὁ Ρουφῖνος καὶ Σωζόμενος, διέσωσαν παρὰ δασὶν τινα ἀναφερομένην εἰς τοὺς παιδικοὺς χρόνους τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου.

Ἐκάθητο τότε ἐπὶ τοῦ Πατριαρχικοῦ θρόνου τῆς Ἀλεξανδρείας ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος.

Κατὰ τὴν 24ην Νοεμβρίου ἐώρταζεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀλεξανδρείας τὴν μνήμην τοῦ προσφάτως μαρτυρήσαντος Πατριάρχου αὐτῆς, τοῦ Ἁγίου Πέτρου. Ἐπανελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ὁ Πατριάρχης Ἀλέξανδρος, μετὰ τὸ πέρας τῆς λαμπρᾶς πανηγύρεως, προσεκάλεσε διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸν ἱερὸν κληρὸν τῆς Μεγαλουπόλεως εἰς κοινὸν δείπνον.

Ἡ νύξ ἐπλησίαζε. Ἀπὸ παράθυρόν τι τῆς οἰκίας του, ἔβλεπεν ὁ Πατριάρχης τὸ βλέμμα εἰς τὴν θάλασσαν. Παιδιά τινα ἔπαιζον κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὸν πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Πατριαρχείου αἰγιάλον. Ὑψαίως ἔπεσαν τὰ βλέμματα τοῦ Ἁγίου Πατριάρχου ἐπ' αὐτῶν. Κατ' ἀρχὰς ἀδιάφορος, προσελκύσθη μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν σοβαρότητα τῶν παιδιῶν εἰς τὸ παιγνίδιόν των. Παρακολουθῶν ἀντελήφθη, ὅτι ἐτέλουν τὸ χριστιανικὸν βάπτισμα. Δὲν ἔδωσε σημασίαν, θεωρήσας ὡς ἀθῶον τὸ παιγνίδιον τῶν παιδιῶν. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἀνετινάζθη, διότι τὸ ὑποδύμενον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἐπισκόπου παιδίον, ἐτόλμησε νὰ βαπτίσῃ ἕνα τῶν συντρόφων του. Κληρικοὶ ὠδήγησαν τὰ παιδιά ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου κατ' ἐντολήν του. Ἐπληροφορήθη δὲ οὗτος ἀπὸ τὴν ἐνεργηθεῖσαν ἀνάκρισιν, ὅτι ὁ διενεργήσας τὴν τελετὴν ἦτο ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος., ὅστις, οὐχὶ πρὸς ἐμπαιγμὸν τοῦ μυστηρίου, ἀλλ' ἐξ αἰσθηματος εὐσεβείας, τὸ ὁποῖον εἶχε κατακυριεύσει τὴν καρδίαν του, ἐτέλεσεν ὅτι ὁ Πατριάρχης εἶδε. Τὸ βάπτισμα ἐτελέσθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀθανάσιος ἦτο θεβαπτισμένος χριστιανός, ὁ Ἅγιος Ἀλέξανδρος ἀνεγνώρισε τὸ βάπτισμα καὶ διέταξε νὰ χρισθῇ μετ' αὐτοῦ ὁ ἅγιος Μῦρον τὸ οἶτω βαπτισθὲν παιδίον.

Ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπαφῆς του μετὰ τοῦ μικροῦ Ἀθανασίου διέκρινεν ὁ Πατριάρχης εἰς αὐτὸν ἕνα εὐέλπιδον ἐργάτην τοῦ μέλλοντος, καὶ τὸν προσέλαβεν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Πλησίον του. Χρησιμοποιηθεὶς δὲ ἐγκαίρως ὁ Ἀθανάσιος ὡς γραμματεὺς τοῦ γηραιοῦ Πατριάρχου, εὗρεν ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀσφαλὴ ὁδηγὸν καὶ διδάσκαλον καὶ πατέρα, ὅστις καθωδήγησε καὶ ἐστήριξε αὐτὸν εἰς τὴν πίστιν. Πλησίον τοῦ Ἁγίου τούτου μένων ὁ Ἀθανάσιος, ἐσπούδασεν εἰς τὴν περίφημον τότε Ἀλεξανδρινὴν Σχολήν.

Διότι εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν εἶχον συρροεῖσαι τότε ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη σοφοὶ καὶ ῥήτορες ὡς εἰς μέγα Κέντρον. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς ἀμύμων ἀνυπόβητος εἰς μεγάλῃν περιωπὴν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Ὁ Ἀθηναγόρας, ὁ Πάνταινος, ὁ Κλήμης, ὁ Ὠριγένης, ὁ Ἡρακλῆς, ὁ ἱερομόναχος Πέτρος κ.ά., ἐπέρασαν ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τὸν πνευματικὸν φά-

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Ἔτος ΚΓ΄.

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυυλησιῶν

Εἶναι αἶτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαὶ γινώμμαι διευτυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθοδόξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον της ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὥργάνωσε ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδικήθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδους ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὗς, παλαίουσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικάκησε, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατὶ δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφανίσεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δρακόντεια μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἵρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὴν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοσδήποτε ἀρμόδιος, ἂν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὁσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωσιν, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθόδοξων.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τάνωτέρω ἐγράφησαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγους: «..μισεῖν μέν... ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικόν)· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γάρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἐκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8—9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίᾳρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἀλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νοθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασπλίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διὰ τὴν ἔνωσιν εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμ. Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ δραστηρία Γερόντισσα Εὐλογία παρὰ τῷ Σεβ. Γεροντίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΓ΄.

Τηλ. 628.280

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυυλησιῶν

Εἶναι αἴτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδῆποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαὶ γνώμαι διετυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθόδοξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον τῆς ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὠργάνωσέ ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος των ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδικήθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδους ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὗς, παλαίουςα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικακήσε, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατί δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρκτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφάνισεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δρακόντεια μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἰρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὴν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοσδήποτε ἀρμόδιος, ἂν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὁσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωσιν, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Μὴ νομίση δὲ τις, ὅτι τὰνωτέρω ἐγράψαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τὸν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγον: «...μισεῖν μὲν... ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικόν)· οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γάρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἐκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8-9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίᾳρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἀλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασαλπίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διὰ τὴν ἔνωσιν εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὀκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποίους θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πα-
νήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ
Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυ-
ν Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ
δραστηρία Γερόντισσα Εὐ-
λογία παρὰ τῷ Σεβ. Γερον-
τίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ
τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 549

Ἔτος ΚΓ'.

1 Σεπτεμβρίου 1968 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑυυλησιῶν

Εἶναι αἶτημα τῶν καιρῶν, λέγουν οἱ πολλοί· πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ γίνη ἡ ἔνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν.

Ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαὶ γνώμαι διευτυπώθησαν. Εἰς τὰς Πανορθόδοξους Διασκέψεις ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν συνεχῶς συζητεῖται.

Εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἔνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς δέεται ἡ Ὀρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον της ἀποδεικνύει διὰ τῆς πράξεώς της.

Διότι, καίτοι εἶναι βεβαία, ὅτι ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναλλοιώτου καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» —τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδεικνύεται τρανῶς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνήργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἑτεροδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σεβομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὔτε προπαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὠργάνωσέ ποτε οὔτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος των ἐνήργησεν.

Διότι τοῦ ἐνόχου ἴδιον εἶναι ἡ προσπάθεια διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

τοῦ τὰ «φαῦλα πράσσοντος νὰ μισῇ τὸ φῶς».

Καίτοι ἡδίκηθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πάνδεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θηριώδους ἐπιθέσεις τῶν ἑτεροδόξων, ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὓς, παλαίουσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυράς της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικακήσε, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν φερομένη.

Ἀλλὰ τότε διατί δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διότι ἡ αἵρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Ἀποστόλους του ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περίπτωσιν ἐμφάνισεως τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνονται δρακόντεια μέτρα ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων διὰ τὴν περιστολὴν τοῦ κακοῦ,—ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—Οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιάτου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἱρέσεως, δεόν νὰ γίνηται, καὶ μάλιστα εἰς αὐτὴν, διότι τὸ κινδυνευόμενον εἶναι ἡ ἀθάνατος ψυχὴ.

Θὰ διέπραττε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἷοσδήποτε ἀρμόδιος, ἂν, ἐκ φιλανθρωπίας δῆθεν κινούμενος, ἤνοιγε τὰς πύλας τοῦ λεπροκομείου καὶ τοῦ τῶν λοιμωδῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφυρμὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολιτῶν.

Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττουν καὶ ὅσοι, ἐξ ἀγάπης δῆθεν κινούμενοι συνιστοῦν τὴν ἐνότητα, ἢ τὴν ἔνωσιν, τὸν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων συμφυρμὸν τῶν Ὁρθοδόξων.

Μὴ νομίσῃ δὲ τις, ὅτι τάνωτέρω ἐγράφησαν ἀπὸ πάθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν τοῦς ἐξῆς τοῦ Χρυσορρήμονος Ἰωάννου λόγους: «..μισεῖν μέν.. ἀλλὰ τὸ δόγμα (τὸ αἰρετικὸν) οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρμένην γνώμην. Ὁ μὲν γάρ ἄνθρωπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πλάνη ἔργον διαβόλου. Μὴ τοίνυν ἀναμίξης τὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ τοῦ διαβόλου...» (Ἰωαν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κορινθ. ΛΓ' λόγος, σελ. 413, ἔκδ. Ὁξφόρδης 1847).

Αἱ σχετικαὶ διὰ τὴν περίπτωσιν τῆς αἵρέσεως διατάξεις τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφεῖς καὶ κατηγορηματικά. «μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν» (τῶν ψευδοπροφητῶν) λέγει ὁ Κύριος. (Λουκ. ΚΑ' 8) «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, (ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον διάφορον αὐτοῦ), ἀνάθεμα ἔστω» βοᾷ ὁ Παῦλος (Γαλ. Α' 8—9) καὶ πάλιν «τίς κοινωνία

φωτὶ πρὸς σκότος; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίᾳρ» (Β' Κορινθ. ΣΤ' 14) καὶ ἀλλαχοῦ: «αἰρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος καὶ ἀμαρτάνει ὧν αὐτοκατάκριτος» (Τίτ. γ' 10). Καὶ ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τῆς ἀγάπης: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν (τῆς ἀληθείας) οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε εἰς οἰκίαν καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγητε. Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς» (Β' Ἰωάν. 10) ὁμοίως καὶ οἱ Θεοφόροι πατέρες, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀποφαινόμενοι εἰς τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους ἀπαγορεύουν τὸν μετὰ τῶν αἰρετικῶν συμφυρμὸν.

Εἶναι λοιπὸν εὐσπλαχνικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέρατα διασαλπίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἑτεροδόξων ἔνωσιν;

Διὰ τὴν ἔνωσιν εἰς καὶ μόνος τρόπος ὑπάρχει: ἡ ἐπάνοδος πάντων εἰς τὸ καθεστὼς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὁκτῶ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπάθεια τῆς κατ' ἄλλον τρόπον ἐνώσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν προτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς προτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν ταγῶν του, τοῦς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοῦς ὁποίους προσκυνᾷ καὶ εἰς τοῦς ὁποίους θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Γενεθλίου τοῦ Προδρόμου εἰς τὴν ὁμώνυμ. Ἱ. Μονὴν Λουτρακίου. Ἡ δραστηρία Γερόντισσα Εὐλογία παρὰ τῷ Σεβ. Γεροντίῳ ἐν μέσῳ κλήρου καὶ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Περὶ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἑλληνησίων

Ἀριθ. φθλ. 549 Ἔτος ΚΤ'. Τηλ. 628.280 Ἰ. Ζερεμίου 1968 (Π.Ο.Η.) Ἰραφέλα Κωνσταντίνος 32—Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. Φθλ. 549 Δρ. 1

(IS)MERON OPTANON THE EKKLESIAZ TON TINHZION OPΘOΔO-EON XPIZTIANON EMMADOZ

« Οὐκ ἀρνεώμεθα σε... » φησὶν Ὁρθόδοξια... (Ἑλληνικά)

Εἶναι αἴτημα τῶν καρῶν, λέγουσιν οἱ πολλοὶ· πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ γίνῃ ἡ ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐντὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ πολλαὶ γυναικαὶ διευπλώθησαν. Εἰς τὰς Παρορθόδοξους Διασκεψεῖς ἐξετάζεται τοῦτο συνεχῶς. Εἰς τὸ Παγκόμιον Σύμβολιον τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ὄντως μύχιος ὁ πόθος πάντων τῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἡ ἐν τῇ Ἀληθείᾳ ἑνωσις πάντων τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων, ὑπὲρ τῆς ὁποίας συνεχῶς διεστέλλεται ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία καὶ τὸν ὁποῖον πόθον τῆς ἀποδοῖσιν κνεί διὰ τῆς πράξεώς της. Διότι, καίτοι εἶναι βέβαια, ὅτι ἵσταται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἀναγκαιότητος καὶ αἰωνοβίου παραδόσεως τῆς «Μίαις Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» — τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἀποδοκιμῆται ὡς ἁπλοῦς καὶ ἀπὸ τῆν ἱστορίαν—οὐδέποτε ἐνῆργησέ τι εἰς βάρος τῶν ἐτεροδόξων Ἐκκλησιῶν. Στερομένη τὴν ἐλευθερίαν αὐτῶν, οὕτε παραγαγανδιστικὰς ἀποστολὰς ὡργάσωσέ ποτε οὕτε προσηλυτισμὸν εἰς βάρος τῶν ἐνῆργησεν. Διότι τοῦ ἐνόχου εἶον εἶναι ἡ προσπαθεῖα διὰ τὴν δημιουργίαν συνενόχων,

Καίτοι ἡδίκηθη εἰς τὰ καίρια, καίτοι ὑπέστη τὰ πένθεινα ἀπὸ τὰς κατ' αὐτῆς θρησκείας ἐπιθέσεις τῶν ἐτεροδόξων, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ κατ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς χρόνους τῆς σκληρᾶς δουλείας της καθ' οὗς, παλαιούσα πρὸς τὸν σκληρὸν κατακτητὴν, ἀνεδείκνυε τοὺς νεομάρτυρας της, οὐδέποτε κατ' αὐτῶν ἐμνησικακήσε, ὡς πρὸς βατὸν ἐπὶ σφαγῇν φερομένην. Ἀλλὰ τότε διατί δὲν στέργει τὴν μετὰ τῶν ἐτεροδόξων ἑνωσιν;

Διότι ἡ αἴρεσις ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἰδρυτὴν της Χριστὸν καὶ ἀπὸ τῶν ἀγίων Ἀποστόλων τοῦ ὡς θανατηφόρος ἐπιδημικὴ ψυχικὴ ἀσθένεια. Καὶ ὅπως εἰς περὶπτωσιν ἐμφανίσκωσι τοιαύτης σωματικῆς ἀσθενείας, λαμβάνοντα δραστικὰ φάρμακα ὑπὸ τῶν ὁρμηδίων διὰ τὴν περὶστολήν του κακοῦ, —ἀπομονοῦνται οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ τῆς νόσου, ἀπαγορεύεται ἡ μετ' αὐτῶν ἐπαφὴ τῶν ὑγιῶν—Οὕτως καὶ ἐπὶ τῆς ἀνιδίου ψυχικῆς ἐπιδημικῆς ἀσθενείας τῆς αἰρέσεως, δεόν νὰ γίνῃται, καὶ μάλιστα ἐν τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἐκείνῃ, ὅτι δι' ἐπὶπαρτε ἔργον παραφροσύνης ἀλλὰ κινδυνεύοντων εἶναι ἡ ἀθανάτος ψυχὴ.

καὶ ἐγκληματικὸν ὁ οἰοῦντο ἀφώδιος, ἀν, ἐκ φιλανθρωπίας διήεν κινουμένοι καὶ ἤνοιε τὰς πύλας τοῦ λειποκομίου καὶ τοῦ τῶν λοιμῶν νόσων ἰδρύματος καὶ ἐπέτρεπε τὸν συμφορὸν τῶν τροφίμων αὐτῶν μετὰ τῶν ἀνυπόπτων ὑγιῶν πολλῶν τῶν.

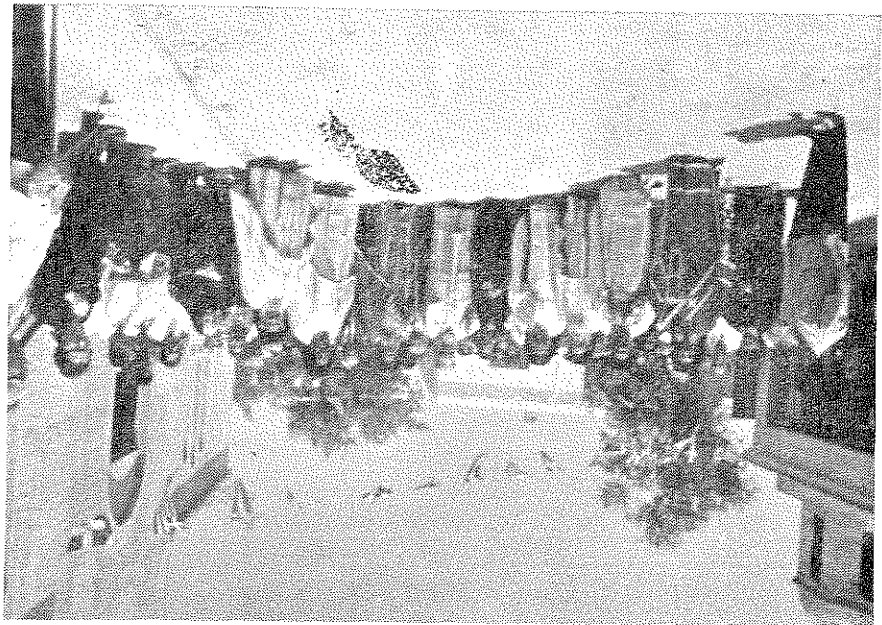
Τοιοῦτον ἐγκλημα διαπράττον καὶ ὁ σοί, ἐξ ἀγάπης διήεν κινουμένοι συνοισ- τοῦν τὴν ἐνότητά, ἡ τὴν ἐνωσιν, τὸν με- τὰ τῶν ἀμετανοήτων ἐτεροδόξων συμφορ- μὸν τῶν Ὀρθόδοξων.

Μὴ νομίω δὲ τις, ὅτι τὰς τῶν ἐργα- φησάν ἀπὸ πᾶθος μισαλλοδοξίας. Διότι πάντοτε οἱ Ὀρθόδοξοι ἔχουν ὑπ' ὄψει τῶν τοῦ ἐξῆς τοῦ Χριστοπληθούς ἰσχυ- νου λόγους: «...μισεῖν μεν... ἀλλὰ τὸ δογ- μα (τὸ αἰρετικόν) οὐ τὸν ἀνθρώπον, ἀλ- λὰ τὴν πονηρὰν πράξιν, τὴν διεφθαρ- μένην γυναικίην. Ὁ μὲν γὰρ ἀνθρώπος ἔργον Θεοῦ, ἡ δὲ πᾶν ἔργον διὰ Θεοῦ καὶ τῶν τοῖς ἀναισθήτοις τῶν Θεοῦ καὶ τῶν διὰ Θεοῦ καὶ τῶν διὰ Θεοῦ...» (Ἰωάν. Χρυσ. ὑπόμν. Α' Κο- ριθ. Α' 8-9) καὶ πάλιν «τις κοινωσία αὐτοῦ), ἀνδραγαθία ἔστω» βὸς ὁ Παύλος (Ἰα. Α' 8-9) καὶ πάλιν «τις κοινωσία

Εἰς αὐτὸν εὐστολαχικώτεροι τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Θεοφόρων Πατέρων, οἱ ἀνὰ τὰ πέπρατα δια- σαπίζοντες τὴν μετὰ τῶν ἀμετανοήτων ἐτε- ροδόξων ἐνωσιν;

Διὰ τὴν ἐνωσιν εἰς καὶ μόνος τῆς ὑπάρχει: ἡ ἐπ' ἀνὸς πάντων εἰς τὸ καθε- στῶς τῆς ἡνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ὁκτώ πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων.

Ἡ προσπαθεῖα τῆς κατ' ἀλλαν τῶν ἐνωσεως, εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν ἐκ τῶν ποτέρων. Διότι ὁ εὐσεβέστατος λαὸς ποτιμᾷ τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων τῶν σημερινῶν τῶν τῶν, τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις τῶν ἁγίων, τοὺς ὁποῖους προσ- κυνᾷ καὶ εἰς τοὺς ὁποῖους θὰ μετῇ πιστὸς μέχρι θανάτου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πα- νήγυριν τοῦ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν ὁμῶν- ἡ Μονὴν Δουπεκίου. Ἡ ὁραση τῆς ἱερᾶς πύλης τοῦ Ἱεροσολύμων εἰς τὴν ὁμῶν- τῶν ἐκκλησιῶν προσκυνητῶν.

Τὴν 15ην τοῦ Ἰουλίου ἐγένετο ἡ στέψις τοῦ νεοβαπτιστέως μετὰ τῆς Ἐλῆνης Κοκκινίδου ἐκ τοῦ χωρίου Ἀμοιῶν Ν. Κιλκίς

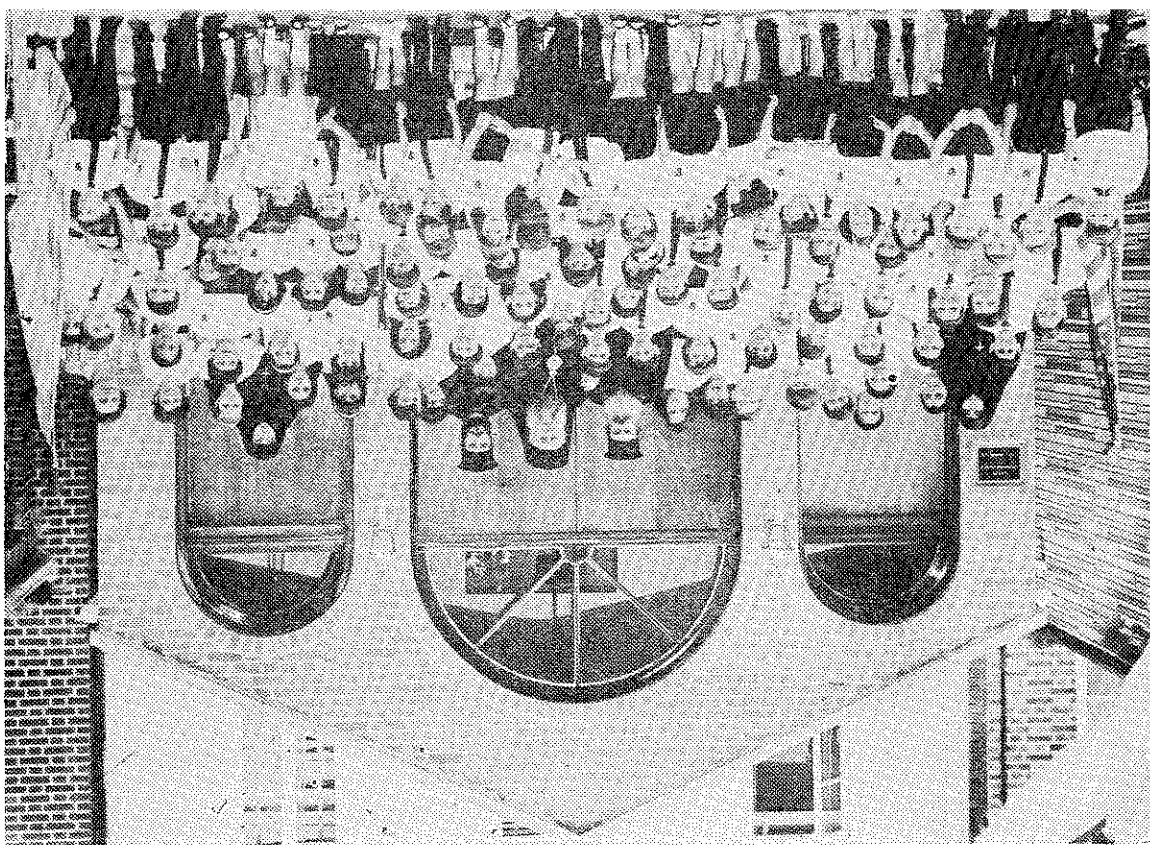
Τὴν 8ην Ἰουλίου 1968 ἐγένετο ἡ βάπτισις τοῦ Ὀθωνανῶν Μουσικολογίου (Χουσεῖν) εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Ἑσπρίων καὶ Νέστορος Θεο(ν)ικής καὶ ἐδόθη τὸ ὄνομα Κων(αν)τίνος. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ ἱγλαωτὴς καὶ ὁρατὴρ τοῦ Ἱεροπορεσβύτερος Ζάββας Πανα-δόπουλος, ὅστις ἐτέλεσε τὸ μυστήριον μετὰ τὴν Θείαν Λειτουργίαν, ὁ νεοβαπτιστέας, ὁ ἀντι-δότης αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐκκλησιασματοῦ.

Ἀπὸ τὴν πανηγυρίαν τῶν Ἀγ. Ἀποστόλων εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Παύλου Πι-
 παῖος. Ὁ Σεβ. Στάθμινος κ. Τερόντιος μετὰ τοῖς ἐφημέριοις τοῦ Ἱ. Ναοῦ αἰδῶς. Χρηστὸν Ἰ-
 ὄκα καὶ ἱεροδ. Ἐπιφάνιον καὶ τῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὀρθόδοξης Αἰταρεῶν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα

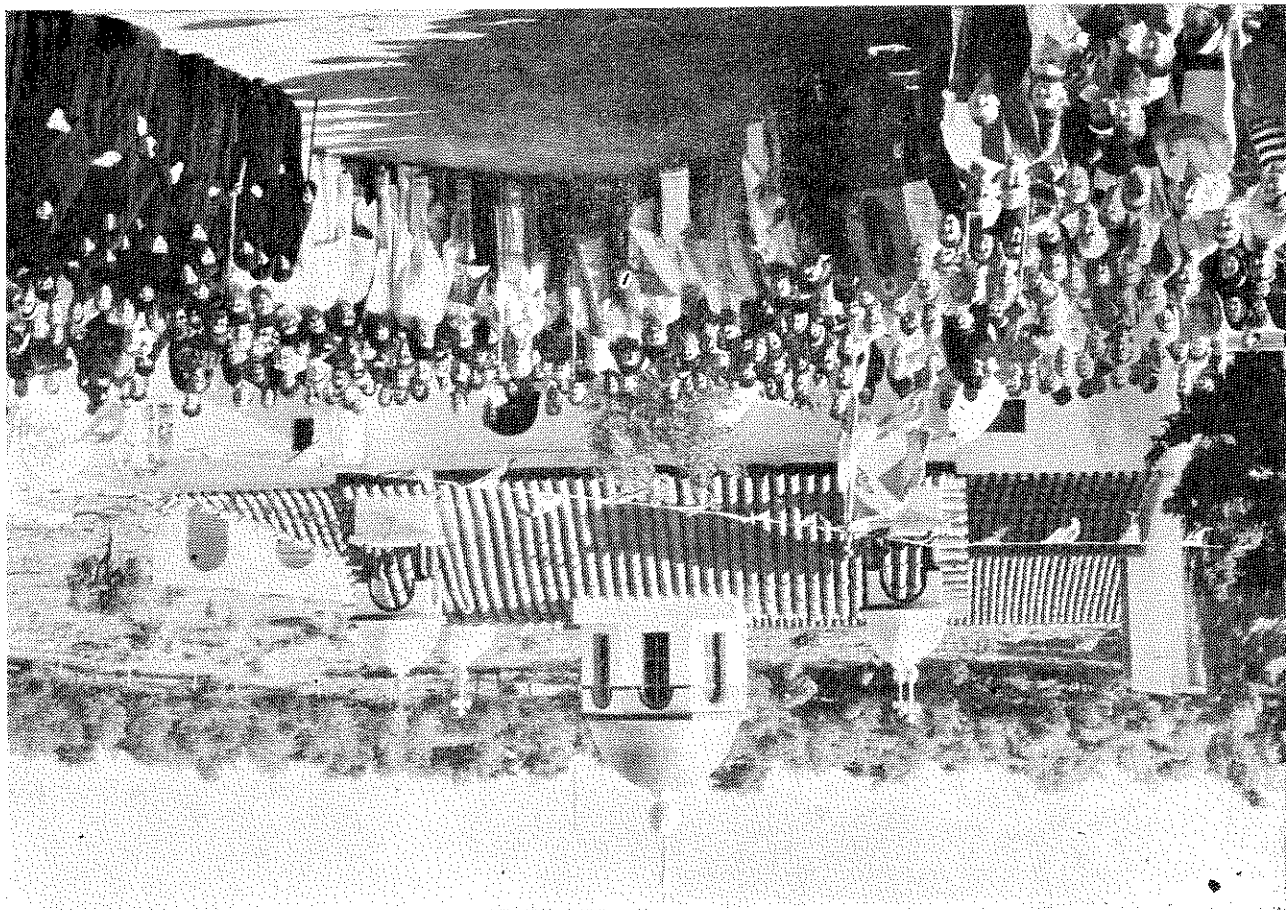
Εἰς τὴν φωτογραφίαν, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος κ. ΠΕΤΡΟΣ, ἱδρυτῆς Ἐκκλησίας καὶ Σχολαίου
 «Ἀγίας Μαρκέλλης», Ἀστροπίας Ἀμερικῆς, ἐν μέσῳ τῶν ἱερομοναχῶν Νηφωῶς Ἀστροπιδῶν,
 Ἀρχιμ. καὶ Νικοδήμου Καραετῆ, Ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Μαρκέλλης. Διακρίνονται
 αἱ ἀδελφαὶ Αἰδοσκάλας Μοναχῶν, Συγκλητικὴ καὶ Διοκονία καὶ ἡ κατηχητήρια καὶ Εὐφηνῶν
 Βασιλὶα καὶ ἡ Βοηθὸς καὶ Μάγνη Μπέζα κατὰ τὰς ἐξέρσεις τοῦ ἀπογευματινοῦ σχολαίου.

Ο. ΜΕΛΕΤΑΣ. ΑΒΑΝΤΙΣΤΟΣ

[illegible]

Από την εφευρετική λαμπρότητα των πανηγύριων του "Όσιου Πατρός ημών" Αθανασίου του Αθωνίτου εις την ομιλήσαν "Ιερών Μονήν του Σεβασμιωτάτου Σαλαμίτης κ. Γεροντίου εις Μεγάλο Πεδίο — Μεγάρον.

Η Διεθνοφιλία των περιόδικων ημερών «Φωνή της Ορθοδοξίας» ερπύσσεται εις την λίαν δυσχερή θέσιν να αναγγελλή, ότι διακινείται την αποστολήν των περιόδικων εις τους κ.κ. συνδρομητάς, οτινες δεν θα απεδοούν να αποστρέψαν τας συνδρομάς των μέχρι τέλους του έτους 1968. Καί τοις λόγος οικονομικῶν ἀναγκών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

(Ακολουθεί)

δυνατόν να πραγματοποιή μόνον εις τας αλφούδας των έτη γινώσκω. "Όσον προέβλεψεν εις την γνώσιν και σοφίαν, κατά τοσοῦτον προέβλεψεν και εις την ἀρετήν, καὶ αὐτὴν γένον τῆς δαυλίας γλυκυανθείας, κατέστη γὰρ αὐτὸ τὴν δέησαν ἐκείνην τῆς τελευτήτος, εις τὴν ὁποίαν ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει τοὺς μεγάλους αἰγίους

ἀνέστη. Ἀλλ' ἐν τοιοῦτον ἐπείγον ἀνέστη δὲν ἦτο ὅτις πῶς τὸ πνεῦμα του ἐφωτίετο καὶ ἐμεγαλύνετο.

Ἀνέχετο οὖτοι οἱ Ἀθανάσιος τὴν ταπεινὴν νεότητά του μελετῶν μέχρι τῆς στήλης, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ μελετήματις, ὅτι ἐκάλουν αὐτὸν διὰ τὴν δέξιμειαν τοῦ κώδων ὁλοκληρῶν καὶ πόσιν διὰ τὴν εἰς τὸν δῆμα εἰσδόντων εἰς τὰ ἀνεξίτηστα μυστήρια.

Ἀνέχετο οὖτοι οἱ Ἀθανάσιος τὴν ταπεινὴν νεότητά του μελετῶν καὶ δὲν εἶχεν ἀνέγκην νὰ μηνυμένους ἀπὸ στήλης καὶ δὲν εἶχεν ἀνέγκην νὰ ὀφείλῃ εἰς τὸ διόφρα καίμενα διὰ τὴν ἀνεπὶ τὴν κατὰ βάθος. Διαβέβαιον μάλιστα, ὅτι τὰς ἀρετὰς εἰσδόντων εἰς τὸ πνεῦμα αὐτὸν καὶ τὰς γνώσεις ἐκ φθορῆς καὶ ἐξαιρέτα χαρίσματα, κατὰ τὴν ὁποίαν καὶ μετέστη τὸν θέτον ἱερῶν. Ἡ ποικιλία τῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἡ ἐπιδοτικότητα ἐνδεαμένης τῆς ἐποχῆς εἰς τὴν ἀνάλυσιν καὶ τὴν ἀνάλυσιν τῶν διαφόρων σοφῶν ἐν τῇ κοινότητι τῆς μετὰ τὸν διαφύλλον σοφῶν ἐν τῇ ἀξιοφάνει ὁλοκληρῶν. Ὁ Ἀθανάσιος πᾶν τὸν Ἀλεξανδρινῆς σχολῆς.

